

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa

čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a pre obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením sp. zn. 2 Tp 37/2019 z 12. decembra 2019 Špecializovaný trestný súd (ďalej len „špecializovaný súd“) podľa § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti predmetnému rozhodnutiu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú vo svojej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu špecializovaného súdu a v podstatnom namieta, že podľa jeho názoru v jeho prípade dôvody väzby nie sú dané, pretože najvyšší súd sa náležite nevysporiadal s jeho námietkami (bližšie k jednotlivým námietkam sťažovateľa pozri časť III.3 odôvodnenia tohto uznesenia). Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je tak vadou, ktorá podľa názoru sťažovateľa robí napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu arbitrárnym.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 došlo tým, že najvyšší súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu špecializovaného súdu, ktorým špecializovaný súd vzal sťažovateľa do väzby.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo na spravodlivé konanie pred súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutím Najvyššieho súdu, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 45/2019, porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: sp. zn. 4 Tost 45/2019 zo dňa 31. 12. 2019 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000,- Eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

13. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

15. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

17. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie možno kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

18. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu špecializovaného súdu, ktorým špecializovaný súd vzal sťažovateľa do väzby.

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti rozhodnutiu špecializovaného súdu o jeho vzatí do väzby, ústavný súd pripomína, že v súvislosti so vzťahom medzi čl. 46 ústavy a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods.1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09, III. ÚS 54/2017, I. ÚS 107/2019 a i.).

24. Obdobne vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd

zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti rozhodnutiu špeciálneho súdu o jeho vzatí do väzby, ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok ESLP de Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.). Možno zhrnúť, že čl. 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa teda zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05).

25. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti rozhodnutiu špeciálneho súdu o jeho vzatí do väzby, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahujú. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu o väzbe a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

26. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti, ústavný súd upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej ustanovenie čl. 5 ods. 4 dohovoru nie je aplikovateľné na súdnu kontrolu zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby), ale je aplikovateľné až na situáciu následnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody (t. j. na rozhodovanie o žiadosti väzobne stíhanej osoby o prepustenie na slobodu a rozhodovanie o jej ponechaní vo väzbe). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby, teda čl. 5 ods. 4 dohovoru aplikovateľný nie je.

27. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

28. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru arbitrárnym rozhodnutím najvyššieho súdu o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu o jeho vzatí do väzby, ústavný súd poznamenáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové

a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia najvyššieho súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť alebo nemal byť vzatý do väzby. Úloha ústavného súdu sa tak v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

30. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019.

31. Najvyšší súd v napadnutom uznesení sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 k splneniu hmotnoprávných predpokladov väzby konštatoval, že dôvodnosť podozrenia, že sťažovateľ sa mal dopustiť konaní, pre ktoré je trestne stíhaný, ako materiálna podmienka väzby je v súčasnom štádiu trestného stíhania prítomná a vyplýva najmä z čiastočne preverenej výpovede svedka [REDACTED], ale aj z výpovedí svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

Najvyšší súd v tejto súvislosti zároveň zdôraznil, že vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia pri vznesení obvinenia Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava v čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného

činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) v procese dokazovania. Každé rozhodovanie o väzbe sa tak odohráva v rovine pravdepodobnosti – a nie istoty týkajúcej sa dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe.

32. Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že hrozba vysokým trestom zakladá dôvodnosť obavy pred vyhýbaním sa trestnému stíhaniu, pričom musí ísť o hrozbu podloženú špecifickými okolnosťami konkrétneho skutku, v spojení s ďalšími aspektmi danej trestnej veci. Takáto hrozba je dostatočnou motiváciou, aby obvinení marili trestné stíhanie (I. ÚS 162/2016). V danej veci je zákonom ustanovené rozpätie sadzby trestu odňatia slobody, ktorý možno sťažovateľovi uložiť pre skutok ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, od sedem do pätnásť rokov a pri eventuálne uvažovanej právnej kvalifikácii podľa odseku 2 tohto zákonného ustanovenia trest odňatia slobody na päť až dvanásť rokov, a teda podľa názoru najvyššieho súdu do úvahy pripadajúce trestné sadzby odňatia slobody sú v zmysle platnej judikatúry takouto kvalifikovanou skutočnosťou, odôvodňujúcou obavu z úteku alebo skrývania sa sťažovateľa.

Najvyšší súd v tejto súvislosti zároveň poukázal na skutočnosť, že špecializovaný súd si osvojil všetky pre vec relevantné fakty z argumentácie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), ktorý v návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby v súvislosti s týmto väzobným dôvodom poukázal na to, že monitorovací náramok u sťažovateľa nie je dostatočnou zárukou,

že sa sťažovateľ nebude skrývať, prípadne, že neujde, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu. Prokurátor taktiež vyslovil podozrenie, že člen predmetnej zločineckej skupiny [REDAKOVANÉ] je na úteku, pričom bol pravdepodobne upovedomený neznámou osobou o tom, že sa na dané miesto blíži polícia a obdobne je to aj v prípade [REDAKOVANÉ], ktorý je dlhodobo na úteku. Prokurátor preto dospel k záveru, že sú obvinení aj takýmto spôsobom prepojení, a taktiež upriamil pozornosť na finančné možnosti obvinených, ktoré im výrazne uľahčujú únikové plány. Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko úteku alebo trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutné, aby zo strany väzobné stíhaných už k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo, keďže akceptácia opačného názoru by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru.

Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku sťažovateľa, že naplnenie dôvodnej obavy z úteku alebo skrývania sa, aby sa vyhol trestu alebo trestnému stíhaniu, vylučuje v jeho prípade skutočnosť, že mu bolo v rámci podmieňeného prepustenia v inom trestnom konaní inštalované zariadenie na určenie polohy kontrolovanej osoby, najvyšší súd uviedol, že z uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6 Pp 40/2019 z 12. apríla 2019 zistil, že týmto rozhodnutím bol sťažovateľ podľa § 66 ods. 1 písm. c) a § 68 ods. 1 Trestného zákona podmieňene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 158/2011 z 2. marca 2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 s tým, že na časť nevykonaného trestu mu súd určil skúšobnú dobu v trvaní piatich rokov a nariadil jeho kontrolu technickými prostriedkami na určenie polohy kontrolovanej osoby v zmysle § 6 zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 78/2015 Z. z.“), podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona nariadil probačný dohľad vo výmere troch rokov a v zmysle § 68 ods. 1, § 51 ods. 3 a 4 písm. j) Trestného zákona obmedzenie spočívajúce v zákaze vycestovať do zahraničia a povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. V súvislosti s touto sťažnostnou námietkou sťažovateľa najvyšší súd zdôraznil, že účelom nariadenia kontroly technickými prostriedkami je kontrola výkonu rozhodnutia v zmysle § 2 písm. a) zákona

č. 78/2015 Z. z., a teda činnosť, ktorou sa zisťuje dodržiavanie zákazov, povinností alebo obmedzení uložených rozhodnutím týmito technickými prostriedkami a prostredníctvom centrálného monitorovacieho systému. V zmysle § 2 písm. g) zákona č. 78/2015 Z. z. centrálnym monitorovacím systémom je potrebné rozumieť informačný systém umožňujúci výkon kontroly technickými prostriedkami, najmä zaznamenávaním bezpečnostných incidentov a prevádzkových incidentov. Nariadenie použitia technických prostriedkov je teda len prostriedkom na kontrolu výkonu obmedzení a povinností uložených v danom prípade v rámci podmieneného prepustenia, pričom technické prostriedky monitorujú polohu sťažovateľa, technicky však nie sú určené na zabránenie úteku. Samotná právna úprava je totiž koncipovaná na podklade zaznamenávania bezpečnostných či prevádzkových incidentov v priebehu skúšobnej doby, s ktorými právna úprava spája rôzne právne následky, napríklad premenu trestu a uloženie nepodmienečného výkonu trestu. Zariadenie je tak primárne určené len na monitoring pohybu a pobytu osoby, nie na zabránenie úteku či ukrytiu kontrolovanej osoby alebo aj pokračovaniu v páchaní trestnej činnosti po spáchaní bezpečnostného incidentu v dôsledku protiprávneho a násilného konania kontrolovaného alebo v dôsledku zlyhania centrálného monitorovacieho systému.

Pokiaľ ide o sťažostnú námietku sťažovateľa, že naplnenie dôvodov útekovvej väzby vylučuje skutočnosť, že vzhľadom na čas spáchania skutku 3 prichádza do úvahy uloženie v zásade nižšieho súhrnného trestu, a to vo vzťahu k trestu uloženého rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T 158/2011 z 2. marca 2015, v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016, pričom sťažovateľ poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 48/2011, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie v skutku 3 za obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že napriek aktuálnej nadkvalifikácii skutku [v časti, v ktorej je skutok 3 kvalifikovaný navyše aj podľa § 155 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pričom ale sťažovateľ je v skutku 1 stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, keďže bol činný pre zločineckú skupinu, no nebol však členom tohto nebezpečného zoskupenia tak, ako to predpokladá ustanovenie § 155 ods. 3 písm. a) Trestného zákona] je potrebné poukázať na to,

že za trestný čin podľa § 155 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere na päť až dvanásť rokov. Vzhľadom na spôsob vykonania skutku 3, ako aj skutočnosť, že tento bol vykonaný v rámci činnosti pre zločineckú skupinu tak, ako je vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia, by bolo možné za spáchanie tohto činu dôvodne predpokladať uloženie vysokého trestu, s ktorým je spojená obava z úteku či ukrytia sa sťažovateľa predpokladaná v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Hrozba vysokým trestom sama osebe zakladá obavu pred vyhýbaním sa trestnému stíhaniu, pričom v zmysle konštantnej judikatúry je takýmto trestom potrebné rozumieť hrozbu uloženia trestu odňatia slobody vo výmere osem a viac rokov. V súvislosti s poukazom sťažovateľa na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 48/2011 najvyšší súd upriamil pozornosť na to, že v tejto trestnej veci išlo o skutkovo odlišnú situáciu, pretože obvinení boli prepustení z väzby na slobodu podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vzhľadom na nesplnenie materiálnej podmienky väzby – konkrétne, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, nemal znaky trestného činu. Väzba totiž nemôže existovať sama osebe, ale len v závislosti na obvinení pre konkrétny trestný čin, a táto podmienka sa vzťahuje aj na sťažovateľom konkretizované právne posúdenie, ktoré sa môže v priebehu trestného konania meniť. V predmetnej trestnej veci sťažovateľa však skutok 3, tak ako bol ustálený v uznesení o vznesení obvinenia, nepochybne napĺňa znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona. Najvyšší súd sa taktiež stotožnil s názorom, že k zvýšeniu kvalifikovanej obavy z úteku sťažovateľa prispieva aj jeho majetkové zázemie, ktoré by mu nepochybne uľahčilo útek a pobyt aj vo vzdialenej cudzine. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd považoval dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku za naplnené.

33. Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že špecializovaný súd dôvod kolúzne väzby vzhliadol v tom, že tento vyplýva zo samotného spôsobu spáchania činov zločineckej skupiny, a to predovšetkým precíznej prípravy na spáchanie skutkov, rozdelenia úloh, zadováženia materiálnych prostriedkov, pracovných telefónov, pracovných vozidiel, odcudzených evidenčných čísel na pracovné vozidlá, pracovný odev a kukly, likvidácie zbrane po vražde, vozidiel, oblečenia, z čoho pramenila a pramení veľká snaha obvinených

zahľadiť za sebou všetky dôkazy, ktoré by ich mohli neskôr usvedčiť. Špecializovaný súd považoval za zrejmé, že po podobnom plánovaní a následnom zahľadzovaní stôp budú členovia skupiny v prípade obvinenia pokračovať vo svojej činnosti po skutku aj ovplyvňovaním svedkov, iných obvinených či znalcov, ktorí môžu byť do konania pribratí.

Podľa názoru najvyššieho súdu za arbitrárne nie je možné považovať hodnotenie zistených skutkových okolností založených na úvahe, že závažnosť, rozsah a spôsob páchania trestnej činnosti, z ktorej sú obvinení dôvodne podozriví (zahŕňajúci úmyselné a ciele používanie násilia alebo hrozby násilím na zastrašenie a vydieranie poškodených), odôvodňuje obavu, že v prípade prepustenia na slobodu by sa (vzhľadom na hrozbu vyplývajúcu z trestného stíhania) pokúšali pôsobiť na svedkov, spoluobvinených, prípadne ďalších dosiaľ nestotožnených spolupáchateľov, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie (I. ÚS 309/2012).

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatoval, že u sťažovateľa je prítomný aj dôvod kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa názoru najvyššieho súdu je z predloženého spisu nepochybné, že zastrašovanie konkurenčných subjektov bolo pracovnou metódou zločineckej skupiny „Sereďania“ ako najvyššej formy organizovaného zločinu. Taktiež spôsobené ublíženie na zdraví poškodenému [REDAKOVANÉ] v skutku 3 bolo následkom koordinovanej činnosti členov zločineckej skupiny vykonaným na objednávku. Z vykonaných výpovedí zabezpečených do vyšetrovacieho spisu bolo zistené, že medzi jednotlivými obvinenými, bývalými členmi zločineckej skupiny „Sereďania“, dochádza k vzájomnej komunikácii jednak na slobode, pričom známe sú aj kontakty s členmi ďalších zločineckých skupín, ktorí o stíhanej trestnej činnosti mali vedomosť v ústavoch na výkon trestu či väzby, a to počas vychádzok, sledovaní kina či iných podujatiach organizovaných v rámci programu resocializácie ústavmi. Najvyšší súd taktiež poukázal na skutočnosť, že z výpovede syna [REDAKOVANÉ] je nepochybné, že ho kontaktoval bývalý člen zločineckej skupiny [REDAKOVANÉ] s odkazom, ktorý svedok, poznajúc praktiky členov zločineckej skupiny, jednoznačne pochopil ako skrytú vyhrážku založenú na podozrení, že svedok by mohol spolupracovať s políciou. Vzhľadom na túto skutočnosť je podľa názoru najvyššieho súdu obzvlášť dôležité obmedziť eventuálne kolúzne aktivity obvinených, pretože práve v spojitosti s rozhodnutím svedkov kajúcnikov

vypovedať vzniká reálne nebezpečenstvo ich ovplyvňovania zastrašovaním rodinných príslušníkov a blízkych. Za danej značne špecifickej situácie v posudzovanej veci obmedzenie kontaktu obvinených napríklad korešpondenciou či návštevami s osobami, prostredníctvom ktorých by mohlo dôjsť k zastrašovaniu rodinných príslušníkov vypovedajúcich svedkov, uvalením zvýšených obmedzení počas výkonu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, považoval najvyšší súd za zvlášť dôležité.

V súvislosti so spochybňovaním vierohodnosti výpovedí svedkov, ktorí sa sami podieľali na trestnej činnosti, vo vzťahu ku ktorým boli použité osobitné procesnoprávne inštitúty (dočasné odloženie vznesenia obvinenia [REDAKOVANÉ]), tzv. odklady, umožňujúce na základe osobitnej úpravy Trestného zákona miernejšie postihnúť páchatel'a, práve v súvislosti s výpoveďou proti inému páchatel'ovi najvyšší súd zdôraznil ustálený právny názor, v zmysle ktorého aj svedka v takejto procesnej pozícii je možné vypočúť, pričom zákon umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb získať predmetné výhody. Ide však o legálny benefit, nediskriminujúci výpoveď svedka. Takáto výpoveď je zákonným dôkazom, čo neznamena, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak. Výpovede dotknutých svedkov (slangovo označovaných ako „kajúcnici“), podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku rovnako ako každý iný dôkaz. V zásade tak neplatí téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. nemôže byť uznaná len vtedy, ak je v súvislosti s určitou okolnosťou táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takéhoto svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť antirepresívnu výhodu. Na druhej strane svedok v čase svojej výpovede (najmä, keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, riziková pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a bude potrebné sa s nimi veľmi obozretne vyrovnáť v konkrétnom prípade vzhľadom na špecifické okolnosti postavenia svedka [REDAKOVANÉ].

Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku sťažovateľa k (ne)možnosti kolúzneho konania v tomto štádiu trestného stíhania, najvyšší súd uviedol, že vyšetrovanie v posudzovanej veci

je v počiatočnom štádiu a v rámci dokazovania bude nevyhnutné vykonať veľký počet procesných úkonov, tak ako to konštatoval sudca pre prípravné konanie súdu prvého stupňa.

34. Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že závažnosť obvinenia, ktorému sťažovateľ čelí, je relevantným aspektom pri hodnotení rizika, že ujde alebo sa trestného činu dopustí znovu. V súvislosti s prítomnosťou dôvodnej obavy z pokračovania v konaní obvinených najvyšší súd poukázal na odôvodnenie tohto väzobného dôvodu v predmetnom uznesení špecializovaného súdu. Osobitne pritom zdôraznil, že obvinení mali participovať na kriminálnych aktivitách organizovanej zločineckej skupiny, vyznačujúcej sa hierarchickou štruktúrou, sofistikovanými postupmi a parciálnou deľbou úloh, ktorá sa mala po dlhšiu dobu dopúšťať mimoriadne brutálnej násilnej trestnej činnosti, v prípade obvinených vykonávanej z pozície člena v zločineckej skupine alebo činnosti pre zločineckú skupinu. Členovia zločineckej skupiny, ako to vyplýva z viacerých výpovedí svedkov, vyvíjali aktivity s cieľom zavražďovania osôb. Najvyšší súd sa tiež stotožnil s názorom, že predpoklad pokračovania v trestnej činnosti je naplnený aj tým, že sťažovatelia trestnú činnosť vykonávali aj po zániku zločineckej skupiny „Sereďania“ a samostatne. Vzhľadom na uvedené podľa názoru najvyššieho súdu obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľa v aktuálnom štádiu trestného konania nezoslabuje ani jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci a kontrola technickými prostriedkami s probačným dohľadom.

Vychádzajúc z uvedených úvah najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

35. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladaným dôvodom väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval

a aplikoval, a jeho úvahy vycházejí z konkrétných faktů podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

36. Zo záverov, ku ktorým dospel najvyšší súd pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Najvyšší súd v rámci záverov vyplývajúcich aj z odôvodnenia rozhodnutia špecializovaného súdu adresne a dostatočne určito predostiera svoje skutkové závery odôvodňujúce väzbu sťažovateľa, jeho argumenty vyznievajú presvedčivo a podľa názoru ústavného súdu sú primeraným zdôvodnením potreby väzobného stíhania sťažovateľa.

37. Úvahy sťažovateľa o porušení jeho základných práv v dôsledku údajnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vníma ústavný súd ako tendenčné. Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia pri vznesení obvinenia vo svojej judikatúre opakovane uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley c. Veľká Británia z 30. 8. 1990). V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, tak ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru: „Skutečnosti, ktoré vyvolaly podezrení, nemusejí byť téhož stupně jako ty, které jsou nutné k odůvodnění odsouzení nebo byť jen ke vznesení obvinění [viz Murray proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, srov. též Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudek, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutečnosti, na nichž se podezření zakládá, však nemohou být stejné úrovně jako skutečnosti potřebné k odůvodnění odsouzení, nebo i k podání obžaloby, což je předmětem až další fáze trestního řízení [Krejčíř proti

České republice, rozsudek, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a č. 8723/05, § 75,]“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha : C. H. Beck, 2012.). Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (m. m. IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013).

38. Nadväzujúc na už uvedené, ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní postupov všeobecných súdov rozhodujúcich o zákonnosti väzby nie je jeho úlohou, aby posudzoval smer vedenia vyšetrovania alebo aby sa zaoberal vhodnosťou a opodstatnenosťou získavaných dôkazov, ktoré podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov sú významným prostriedkom na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. Pritom je podstatné, aby tieto závery boli dostatočne odôvodnené, teda aby boli preukázané zistenými skutkovými okolnosťami, aby ich dôvodnosť vychádzala z relevantnej právnej normy a aby ako celok pôsobili presvedčivo.

39. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019, ktorým sa na druhom stupni rozhodovalo o vzatí sťažovateľa do väzby, v spojení s predchádzajúcim uznesením špecializovaného súdu náležite odôvodnil danosť väzobných dôvodov v danom štádiu súdneho konania. Skutočnosti, na ktorých obidva konajúce súdy založili dôvody väzby, sa nejavia ako svojvoľné ani ako neodôvodnené (vzhľadom na dostatočnú konkretizáciu) či výslovne formálne.

Najvyšší súd v spojení s uznesením špecializovaného súdu vyjadril svoj právny názor k jednotlivým relevantným námietkam sťažovateľa a ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu dotknutých ustanovení označených právnych predpisov, pre ktoré by bolo možné napadnuté uznesenie považovať za arbitrárne. Z odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich o osobnej slobode sťažovateľa vyplýva, že všeobecné súdy jednoznačne uviedli dôvody, pre ktoré považovali za potrebné vziať sťažovateľa do väzby.

40. Samotný nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v jeho právnej veci nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu spočívajúci v nahradení právneho názoru najvyššieho súdu je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Ústavný súd zároveň opätovne pripomína, že nie je osobitnou preskúmavacou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu je predovšetkým miera namietanej ingerencie do základných práv alebo slobôd sťažovateľa pri zohľadnení okolností každého konkrétneho prípadu (IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011).

41. Možno teda uzavrieť, že po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte argumentov sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na štádium trestného konania, jeho povahu a dôvody, na ktorých najvyšší súd založil svoje rozhodnutie, a všetky okolnosti danej trestnej veci možno jeho rozhodnutie považovať za legitímne, vyhovujúce požiadavkám zákonnosti väzby a ako také aj za ústavne akceptovateľné. Prijaté právne závery najvyššieho súdu so zreteľom na skutkový stav nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Vzhľadom na uvedené preto nebolo možné dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

42. Na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú,

pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 45/2019 z 31. decembra 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

44. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu